

[Johs. Hansen.]

af Tallene indenfor den paagældende Skattekrede har vist mig, at der i Henhold til det fremsatte Forslag vilde finde en Forskydning Sted til Fordel for de gode og velbeliggende Kommuner og til Skade for de mindre velbeliggende Kommuner. Jeg skal ikke komme ind paa disse Tal i Øjeblikket, men skal derimod nævne et andet Spørgsmaal: Hvorledes stiller det sig for de fattige Kommuner sammenlignet med de velstillede Kommuner? Jeg har valgt et Par enkelte Kommuner. Jeg har indenfor Skattekrederen valgt den Kommune, som Kommunalnæmænd derude anser for den bedst stillede, og den Kommune, som Kommunalnæmændene vist anser for at være den ringest stillede, og jeg kan da sige, at for saa vidt mine Beregninger er rigtige, gælder det, at i Øjeblikket er Forholdet mellem Ejendomsskyldværdierne i de to Kommuner, naar jeg tager den ringest stillede først, som 70 til 100. Men naar der er Tale om den skattepligtige Indkomst, bliver Forholdet, idet jeg ogsaa her nævner den ringest stillede først, som 91 til 100. Det vil sige, at den ringest stillede Kommune vil faa en meget betydelig Forøgelse af den Byrde, den skal bære, hvis man gaar fra det nuværende Grundlag over til det Grundlag, som er foreslaaet af de ærede Forslagsstillere. For at vise, at der virkelig er en betydelig Forskel mellem de to Kommuners Skatteevne, skal jeg understrege her, at den bedst stillede af de to Kommuner har en Skatteprocent paa 3,2. Halvdelen er ganske vist taget paa fast Ejendom, men hvis man lægger det hele over paa Indkomstskatten, bliver Skatteprocenten 6,4. Den ringest stillede Kommune har en Skatteprocent paa 9,3, men tager man Hensyn til Ejendomsbeskatningen, bliver den tilsvarende Skatteprocent 11,1. Det vil sige, at den ringest stillede Kommune, der i Forvejen har omtrent dobbelt saa stor en Skatteprocent og er meget vanskeligt stillet — det er ogsaa en ret udpræget Landkommune — efter Forslaget her skal have en meget større Skattebyrde, end den har nu, for at den velstillede Kommune kan blive lettet. Det betyder, at ogsaa alle Landbrugere, der i Forvejen er haardt beskattede, i den fattige Kommune skal have Skattepaalæg i Forhold til nu, og det kalder man fra konservativ Side at lette Landbrugserhvervet. Ja, der er jo flere Maader at lette paa. At denne Maade skulde være egentlig god, kan jeg i alt Fald ikke se. Jeg kan føje til om den ringest stillede

Kommune, at den i Forvejen er saa haardt trykket af sine Skatter, at ved det sidste Valg til Sogneraadet derude var omtrent 45 pCt. af Vælgerne slettet som Følge af Skatterestance. Det vil sige, at det er en Kommune, der i ganske overordentlig Grad er belastet med store Skatter, det er en virkelig fattig Kommune. Naar man taler om kriseramte Kommuner her i Landet, er dette en af dem, og denne fattige, kriseramte Kommune vil faa samme Skæbne som andre fattige Kommuner: at faa større Skattebyrde til Fordel for de mere velstillede Kommuner. Og det tænker man sig, at vi skal medvirke til, eller man tænker sig det forhaabentlig ikke. Vi kan det i alt Fald ikke.

For at gøre Billedet fuldstændigt for disse to Kommuners Vedkommende, lad mig da nævne til allersidst, at Forholdet mellem deres Formuer er saaledes, at den velstillede Kommune, der faar Lettelsen, har en Formue, der ved Skatteligningen er opgjort til 3 689 000 Kr., medens den fattige Kommunes Skatteydere har en Formue, der er opgjort til 1 146 000 Kr. Disse Tal tilsammen, synes det mig, viser Billedet af, hvad det er for en Skattereform, man for disse Kommuners Vedkommende vil opnaa.

Jeg omtalte for lidt siden ret udførligt, hvorledes de store Landbrug har en meget mindre Indtægt i Forhold til Ejendomsskylden end de smaa Landbrug. Jeg kunde tænke mig, at Forslagsstillerne heroverfor vilde sige: Saa maa vi huske paa, at de store Landbrug beskæftiger en hel Del Folk, og det maa nødvendigvis gøre Indtægten mindre for Ejeren selv, idet han udbetaler en Del af sine indtjente Penge i Folkeløn. Det vil saa i Virkeligheden sige — og jeg fik det bekræftet af det, jeg hørte for lidt siden af Ordføreren for Forslagsstillerne —, at man tænker i nogen Grad at kunne lade Ejendomsskatterne afvikle og vælte dem over paa bl. a. disse fattige Tjenestekarle, Tjenestepiger og Daglejere derude paa Landet. Det vil sige, at Daglejerne skal overtage en Del af den Byrde, som tidligere de store Ejendomsbeddere har baaret.

I denne Forbindelse talte det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) ogsaa om de „høje Lønninger“ paa Landet. Jeg tror ikke, det netop er det Indtryk, man har herhjemme, at Lønningerne paa Landet er høje. Jeg tror, at det Indtryk, man har, i mange Tilfælde — det er bekræftet Gang paa Gang ved Avisernes Udtalelser, i alt Fald den socialdemokra-